

Zaterdag 13 november 1915.

De gemeente Nevele heeft de inbeslaggenomene kleederen voor de armen van heel 't omliggende weergekregen. Het geheel heeft een waarde van zeven duizend frank.

In den loop van het onderhoud had ik hem zonder achterdocht gezegd, dat ik als de vledermuizen — iets waarom hij in een luide lach schoot — gaarne avondwandelingen doe, meestal langs de Clementinelaan en de Albertlaan, en terug langs de Elisabethlaan.

“In de twee eerste lanen zijn ambulances,” zei hij nadenkend, vorschend naar mij opziende. “Ja, het is er heel eenzaam, juist daar houd ik van.”

“Zoo, zoo!... Zoo zoo! welk een inval, daar loopt gewoonlijk niemand bij duisternis” en hij schudde het hoofd, mij voortdurend strak, wantrouwend aanstarend.

Ik schrok. Wat mocht hij wel vermoeden? Het had mij reeds getroffen, dat daar zelden een mensch te zien was, behalve enkele soldaten en heen en weer stappende schildwachten.

Ik had zelfs eens gehoord dat voorbijgaan daar verboden was.

“Wij moeten ons in acht nemen, niet meer langs hier komen 's avonds” had ik onlangs gezegd aan de meid, die mij steeds vergezelt, we zouden kunnen genomen worden voor spioenen.”

“Dat vrees ik al lang,” bekende zij, voorzichtiger dan ik.

Vaarwel voortaan, geliefkoosde slenteringen, die sinds zoovele jaren bij winteravond zulk een groot genot voor mij zijn?...

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)